

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967640448/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

forandret det, som ogsaa var Aarsagen, at det Blev det andet i steden for Det første, men jeg var urykkelig, og sagde med Pilatus: det jeg skrev, det skrev jeg.« Det var vel åndelig ublufærdighed at fortælle historien, men den er lærerig. Enhver kan indse, at den ikke blot er et simpelt skjold imod kritik, men den tilkendegiver, at forfatteren har gennemtænkt sin sag, og tør stå ved sin mening.

Bobé nævner videre Biehls »skarpe tunge«. Den var skarp. Og det er en styrke ved forfatterskabet. Når hun retter den mod sine modtandere, hvilket ofte vil sige sine konkurrenter eller arbejdsgivere, så er det selvfølgelig usympatisk, især fordi hun gør det så godt. Men modstanderne sad som regel sikrere i sadlen end hun selv, så fordele fik hun sjældent ud af sit skyts, tværtimod. Det er ikke så let at angribe toppen som ene kvinde. Fornøjelsen var, hvad hun måtte nøjes med. Det kendteste eksempel, hendes mesterstykke i giftighed, var »Den falske Ven«, som hun fik indpasset i en række af iøvrigt mere »Moralske Fortællinger« ved at påklitre historien en opbyggelig slutmorale. Over 100 spændende sider er hun kontinuerligt ubehagelig. »Unægtelig taler dette vigtige Bidrag til Belysningen af hendes Karakteristik ikke just til Gunst for hende«, skrev Bobé (s. 88) og det havde han jo ret i. Men det var nok heller ikke meningen. Hun skrev, hvad hun skrev - og flere år efter kunne hun stadig i sin selvbiografi fryde sig over, hvor godt hun slap fra det (udg., s. 41f og især s. 46).

Af samme skrift fremgår, hvorfor hun i skuffelse og bitterhed måtte skrive sig ud af sine problemer. Den ægte »falske Ven« var teaterdirektør Warnstedt ved Det danske Teater, men denne offentlige hemmelighed er kamoufleret bag dæknavnet »Varini«, og skuepladsen er henlagt til Italien. Når en sådan moralsk historie, som egentlig blot handler om venskabs pligter og glæder, kunne virke så umoralsk, skyldes det, at Biehl diskret havde indlagt sprængstof i billedet af den falske ven, ved gennem antydninger at

bibeholde et tabueret karaktertræk fra den ægte teaterdirektør: hans homoseksualitet.

I det snævrede borgerlige København var dette for stærkt. Man indtolkede omgående et forfattertilstræbt lighedstegn mellem homoseksualitet og Don Varinis dårlige forvaltning af venskabet, og skyndte sig at bekræfte egne fordomme ved at forarges over jomfru Biehls. Bind to af »Moralske Fortællinger« måtte snart genoptrykkes. Enhver, der læser »Den falske Ven« i dag, må undre sig over den effekt, det unævnelige seksuelle aspekt af historien havde dengang. Hos Biehl er det væsentlige i det personlige angreb: kritikken af nepotismen, tilsidesættelsen af kvalificerede folk og misbrug af erklæret venskab. Hvor meget af dette, Warnstedt har forsyndet sig imod, kan man ikke læse ud af Biehls tekst om Varini. Men hendes strategiske sans og drilske humør bød hende at udnytte en oplagt chance til at få sit skrift læst ved at lade Don Varinis homofili udløse publikums association til Warnstedt.

I selvbioografien er Biehl både vittig og perfid, men der er plads til mange andre følelser. Hun veksler mellem glæde, sorg, bitterhed, begejstring, forelskelse, skuffelse, vrede, forargelse og meget mere og lader alle disse følelser harmonisk omkranse, varmt og kærligt af sine oplevelser med to mænd: den gamle bedstefader, som hun elskede som barn, og den unge Bülow, som hun elskede som gammel. Ind imellem eksploderer nogle målrettede angreb på forskellige fjender, mænd såvel som kvinder, som små bomber. Hun bliver aldrig selv ramt, fjenderne bliver det hver gang. Hendes våbens kraft forstærkes af en sikker, langsigtet taktik i krisesituationer, en forbløffende hensynsløs og direkte brug af løgn og en sans for, hvornår det rette tidspunkt er inde til frontalangrebet.

Det er nydeligt, men ganske overflødigt, når Bobé og andre forsøger at dække over »pinlige« elementer i Biehls personlighed med redningsforsøg af denne art: »hun maatte skrive for at leve,